

ΓΙΑΤΙ ΚΑΙ ΤΙ ΕΙΝΑΙ Η ΕΝΟΠΛΗ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ

[Το άρθρο, αυτό δημοσιεύτηκε στο εσωτερικό δελτίο της οργάνωσης τον Οκτώβρη του 72.]

Το θέμα της τακτικής και των μέσων του αγώνα είναι ένα απ' τα βασικά θέματα που αντιμετωπίζουν σήμερα οι αντιστασιακές οργανώσεις. Η οργάνωση μας έχει εκφραστεί σ' αυτό το θέμα υπέρ της ένοπλης αντίστασης σαν κυρία μορφή δράσης. Σαν μια σειρά από δυναμικές ενέργειες στις πόλεις, που έχει για βασικό σκοπό τη δημιουργία προϋποθέσεων ανάπτυξης μαζικού κινήματος. Μέχρι σήμερα οι δυναμικές αυτές ενέργειες έχουν περιοριστεί σε βόμβες με στόχους αντιφασιστικούς και αντιιμπεριαλιστικούς. Τι είναι αυτές οι βόμβες; Μεγάλη σύγχυση υπάρχει σχετικά με τη φύση και το χαρακτήρα αυτών των βομβών. Σχετικά με το σκοπό τους και με τη θέση που κατέχει η πρώτη αυτή φάση ένοπλης αντίστασης μέσα στον ένοπλο αγώνα, με τη σχέση της με το μαζικό κίνημα, με την ανοικοδόμηση των νέων λαϊκών οργανώσεων και τη δημιουργία νέων σχέσεων και επαφών με τις μάζες. Σχετικά, τέλος με τη προοπτική και τις προεκτάσεις αυτής της πρώτης φάσης δυναμικών ενεργειών. Το παρακάτω κείμενο έχει σκοπό να παρουσιάσει την αντίληψη της οργάνωσης μας για την ένοπλη αντίσταση και τις απόψεις μας πάνω στα ειδικότερα αυτά θέματα.

Πριν προχωρήσουμε, θα επαναλάβουμε μια θέση αρχής που έχουμε δηλώσει και αναπτύξει στη πολιτική μας διακήρυξη. Η χρησιμοποίηση της βίας από μέρους μας έχει τη ρίζα της στη βία πάνω στην οποία, στηρίχτηκε μεταπολεμικά ο ιμπεριαλισμός για να στήριξει και να εδραιώσει την κυριαρχία του κι εκμετάλλευση των λαϊκών τάξεων: της εργατικής τάξης, της αγροτιάς, των μικροαστικών στρωμάτων. Το Ελληνικό κράτος δεν ήταν παρά η θεσμοθέτηση αυτής της βίας με στήριγμα τον στρατό, τα σώματα Ασφαλείας, τις παρακρατικές οργανώσεις. Τα έκτακτα μέτρα, ο 509, τα ξερονήσια που υπήρχαν μέχρι το '67, τα πιστοποιητικά κοινωνικών φρονημάτων, τα ΤΕΑ, η ανοικτή τρομοκρατία στην ύπαιθρο, οι εκλογές του '61, η δολοφονία του Λαμπράκη, τα Ιουλιανά δεν είναι παρά ορισμένα συγκεκριμένα παραδείγματα αυτής της βίας. Με αποκορύφωμα την ανοικτή στρατιωτική επέμβαση, το πραξικόπημα της 21ης Απριλίου και την ανοικτή και απροκάλυπτη χρησιμοποίηση της βίας απ' τη Χούντα με όλες της τις μορφές.

Σ' αυτή τη βία αντιτάσσουμε τη λαϊκή επαναστατική βία. Η ιστορική εμπειρία μας διδάσκει, ότι καμιά ριζική μεταβολή δεν μπορεί να γίνει παρά μόνο σαν λύση αυτής της σύγκρουσης. Η ανατροπή του συστήματος ιμπεριαλιστικής εξάρτησης, η γέννηση της καινούργιας λαϊκής κοινωνίας θα γίνουν με το λαϊκό αγώνα, με τη χρησιμοποίηση της ένοπλης λαϊκής βίας ενάντια στους καταπιεστές. Κι αυτό είναι πριν απ' όλα θέση αρχής για μας.

Πέρα όμως απ' τη θέση αρχής, που κι ορισμένοι άλλοι τη δέχονται αλλά μη κατανοώντας σωστά την πολιτική σημασία της σημερινής ένοπλης αντίστασης, τη μετατοπίζουν στο ανώτερο μέλλον, τη θεωρούν μακρινό στρατηγικό στόχο,

οι συγκεκριμένες συνθήκες στρατιωτικής δικτατορίας δεν μας αφήνουν άλλα περιθώρια δράσης. Οι κυριότεροι λόγοι χρησιμοποίησης δυναμικών μορφών είναι οι εξής:

Α) Μεχρι σήμερα οι δυναμικές ενέργειες έχουν περιοριστεί σε βόμβες που έχουν στόχους αντιφασιστικούς (άγαλμα του Μεταξά στη Κοκκινιά) κι αντιιμπεριαλιστικούς (Αμερικανική Πρεσβεία, αμερικανικά στρατιωτικά αυτοκίνητα στη Γλυφάδα με τον ερχομό του Άγκνιου). Οι βόμβες αυτές δεν είναι οι κροτίδες της πρώτης περιόδου που ήταν ακριβώς κροτίδες κι όχι βόμβες γιατί εξυπηρετούσαν μια άλλη πολιτική γραμμή διαφορετική απ' τη δική μας. Οι βόμβες αυτές προξενούν ζημιές. Ρίχνουν αγάλματα, καταστρέφουν αυτοκίνητα. Οι ζημιές όμως αυτές είναι μικρές και έχουν δευτερεύουσα σημασία. Πρωταρχική σημασία στις βόμβες αυτές έχει η προπαγανδιστική και πολιτική τους πλευρά. Ότι έχουν ένα αντιφασιστικό και αντιιμπεριαλιστικό χαρακτήρα. Ότι χρησιμοποιήθηκε μ' επιτυχία βία ενάντια σ' αυτούς τους στόχους, έστω κι αν είναι σε περιορισμένη έκταση. Ότι πίσω από αυτές τις βόμβες υπάρχει μια συγκεκριμένη πολιτική γραμμή που εκφράζει μια συγκεκριμένη οργάνωση.

Η προπαγάνδα των ενεργειών αυτών γίνεται σε δυο πλάνα. Το πρώτο είναι ότι αυτές οι δυναμικές ενέργειες μιλάνε από μόνες τους στο λαό. Λένε ότι η δικτατορία δεν είναι παντοδύναμη, ότι είναι τρωτή, ότι μπορεί να χτυπηθεί, ότι η αντίσταση είναι δυνατή. Δίνουν κουράγιο αναπτρώνουν το ηθικό, ανεβάζουν την αγωνιστικότητα του λαού. Σπάνε την ηττοπάθεια και την απογοήτευση. Χαράζουν ένα δρόμο, δρόμο αγώνα, κι όχι συμβιβασμών και εξευτελισμού. Αυτό το πλάνο της προπαγάνδας, η ένοπλη προπαγάνδα, είναι απαραίτητο και σημαντικό αλλά πρέπει να συμπληρώνεται αναγκαστικά απ' το δεύτερο πλάνο.

Τη συγκεκριμένη δυναμική ενεργεία την έχει κάνει μια συγκεκριμένη οργάνωση, με μια συγκεκριμένη πολιτική γραμμή. Έτσι μια βόμβα, ενάντια στο υπουργείο Δημοσίας Τάξεως π.χ. μπορεί να εντάσσεται σε μια απλώς αντιδικτατορική γραμμή, για την επαναφορά στο σύνταγμα του 52, δηλαδή μέσα στα πλαίσια του συστήματος ιμπεριαλιστικής εξάρτησης και μπορεί να εντάσσεται στη γραμμή της επαναστατικής αντίστασης, ενάντια στο σύστημα εξάρτησης. Κι αυτές είναι δυο τελείως αντίθετες πολιτικές γραμμές. Γι' αυτό αναγκαστικό δεύτερο πλάνο είναι η διεκδίκηση της δυναμικής ενέργειας κι η εξήγηση και προπαγάνδισή των λόγων για τους οποίους έγινε.

Το δεύτερο πλάνο προπαγάνδας είναι απαραίτητο για τις οργανώσεις της επαναστατικής αντίστασης. Κι αυτό γιατί η χούντα κάνει ότι είναι δυνατό για να κρύψει τις δυναμικές ενέργειες όταν προέρχονται απ' αυτό το ρεύμα. Κι όταν δεν μπορούν να κρυφτούν, τα διάφορα τμήματα του κατεστημένου χρησιμοποιούν όλα τα μέσα για να δημιουργήσουν σύγχυση στο λαό και να αφήσουν την εντύπωση ότι η ενέργεια έγινε απ' το ρεύμα της αντιδικτατορικής κεντρο-δεξιάς.

Σ' αυτό οφείλεται κυρίως η τελείως λαθεμένη εντύπωση ότι αντίσταση κάνουν οι βασιλόφρονες κι η αντιχουντική δεξιά, ενώ η συντριπτική πλειοψηφία των δυναμικών ενεργειών, τα δύο τελευταία χρονιά, έχουν γίνει απ' το ρεύμα της επαναστατικής αντίστασης (20 Οκτώβρη, Άρης, ΛΕΑ).

Βέβαια, σ' αυτό το πλάνο της προπαγάνδας υπάρχουν μεγάλες δυσκολίες, που δεν είναι όμως μεγαλύτερες απ' τις δυσκολίες που πρέπει να υπερνικήσουμε για να κάνουμε μια δυναμική ενέργεια. Στη σημερινή κατάσταση αντικειμενικής αδυναμίας μας ν' απευθυνθούμε σε μεγάλες μερίδες του λαού, το βάρος πέφτει προς τους απλούς και κλασικούς τρόπους, που επιτρέπουν ν' απευθυνθούμε σε ορισμένους τουλάχιστον πολιτικά σημαντικούς χώρους, χωρίς να αποκλείσουμε και τους πιο σύνθετους. Έτσι με τον καιρό, συνεχίζοντας και αναπτύσσοντας τις δυναμικές ενέργειες και χρησιμοποιώντας όλους τους δυνατούς τρόπους προπαγάνδας της πολιτικής μας γραμμής, θα αρχίσουμε να γινόμαστε γνωστοί σε πλατύτερα στρώματα του λαού και σαν συγκεκριμένη πολιτική γραμμή.

Β) Για να μπορεί να εξαπατάει καλύτερα το λαό, η χούντα έχει ορισμένα πολιτικά σχέδια. Θέλει να εφαρμοστεί κάποτε το σύνταγμα της, να δημιουργήσει μια ψευδοδημοκρατική βιτρίνα προσπαθώντας να κρύψει την πραγματική της τρομοκρατική φύση, ν' αποπροσανατολίσει πολιτικά μερίδες του λαού και να εξαπατήσει τη λεγομένη "ξένη κοινή γνώμη". Προσπαθεί να κερδίσει καινούργιους συμμάχους απ' τούς παλιούς πολιτικούς, να τους εξαναγκάσει να την αναγνωρίσουν ανοιχτά και να ισχυροποιήσει έτσι τη θέση της δημαγωγώντας ότι η πλειοψηφία του πολιτικού κόσμου την υποστηρίζει κι ότι ο λαός αν δεν την υποστηρίζει ενεργητικά, "τουλάχιστον την αποδέχεται παθητικά".

Η ανάπτυξη της δυναμικής αντίστασης είναι ένα βασικό εμπόδιο σ' αυτήν την ομαλοποίηση, την "ισπανοποίηση" της χώρας μας. Η ανάπτυξη της αντίστασης εντείνει τις αντιθέσεις και τις διαμάχες στους κόλπους της άρχουσας μονοπωλιακής τάξης και της φασιστικής κλίκας. Παίζει ένα ρόλο ξεκαθαρίσματος για το λαό, ξεκαθαρίζοντας τη θέση των παλιών πολιτικών εφ' όσον θα τους αναγκάσει ή να ταχθούν στο πλευρό του λαού υποστηρίζοντας την αντίσταση ή θα τους ξεσκεπάσει σαν νέους αποστάτες που σήμερα καιροφυλακτούν δημαγωγώντας.

Τέλος το σημερινό χαμηλό επίπεδο της αντίστασης επιτρέπει στη χούντα να εξασκεί την τρομοκρατία και καταπίεση με πλάγιους, ύπουλους, υπογείους τρόπους. Η ανάπτυξη της δυναμικής αντίστασης θα έχει ένα χαρακτήρα ξεκαθαρίσματος και σε σχέση με τη χούντα, θα έχει για συνέπεια να φανεί γυμνή κι ολοκάθαρη η φασιστική και τρομοκρατική φύση του καθεστώτος στο λαό.

Γ) Η χούντα εκτελώντας τις διαταγές των αφεντικών της, έχει για βασικό στόχο τη δημιουργία της λεγόμενης "τάξης και ασφάλειας" δηλαδή της "τάξης και ασφαλείας" των μονοπωλίων και του ιμπεριαλισμού

σε βάρος των εργαζομένων και ολόκληρου του λαού. Γι' αυτό το σκοπό έχει δημιουργήσει ένα ολόκληρο, πολύμορφο οπλοστάσιο απ' το ψευτοσύνταγμα και τους θεσμικούς νόμους μέχρι τα βασανιστήρια, τους εκβιασμούς, και τον τελευταίο νόμο που δίνει τη δυνατότητα στις αστυνομικές δυνάμεις να πυροβολούν τους ενδεχομένους διαδηλωτές- για να φιμώσει το λαό, να πνίξει κάθε λαϊκή έκφραση, ν' αποκλείσει την ανάπτυξη των μαζικών αγώνων που αλλιώςτικά αναπόφευκτα θα γινόταν.

Με ανάπτυξη μαζικού αγώνα δεν εννοούμε μια συγκεκριμένη απομονωμένη μαζική ενέργεια, όπως μια συγκεκριμένη διεκδίκηση εργαζομένων ενός εργοστάσιου ή ενός φοιτητικού συλλόγου. Τέτοιες διεκδικήσεις υπάρχουν και θα υπάρχουν εφ' όσον τα προβλήματα παραμένουν. Αυτές τις ενέργειες το σύστημα μπορεί να τις δεχτεί και να τις αφομοιώσει εφ' όσον παραμένουν περιορισμένες στην έκταση τους (περιορισμένες σ' ένα μόνο εργοστάσιο ή χώρο), έχουν πολύ μικρή χρονική διάρκεια, κι εφ' όσον τέλος τα συγκεκριμένα αιτήματα δεν μπορούν σε καμιά περίπτωση να συνδεθούν, στη συγκεκριμένη συγκυρία, με το γενικότερο αντιφασιστικό κι αντιιμπεριαλιστικό αγώνα του λαού.

Οι πρόσφατες κινητοποιήσεις επιβεβαιώνουν απόλυτα τα παραπάνω. Οι αυθόρμητες αυτές κινητοποιήσεις ήταν απ' τη μια διεκδικήσεις οικονομικού τύπου κι απ' την άλλη πολιτικού (αίτημα για εκλογές στους συλλόγους). Γρήγορα όμως άρχισε να δημιουργείται μια διαδικασία εξάπλωσης και σ' άλλους χώρους (δικηγόροι, άλλοι φοιτητικοί σύλλογοι) με κατάληξη τις μικρές διαδηλώσεις. Οι κινητοποιήσεις αυτές καθαυτές ήταν βέβαια περιορισμένες. Αυτό όμως που είχε σημασία ήταν ότι, για πρώτη φορά, δημιουργόταν μια δυναμική εξάπλωση από χώρο σε χώρο. Τότε ακριβώς, βλέποντας η χούντα τον κίνδυνο αυτής της δυναμικής, δεν δίστασε να επέμβει. Κι η επέμβασή της ήταν τελείως δυσανάλογη με την έκταση αυτών των διαδηλώσεων, διαλέξεων, αιτημάτων για εκλογές. Συλλήψεις, κατατρομοκράτηση, βασανιστήρια, ξυλοδαρμοί, εκτοπίσεις, διάλυση των πολιτιστικών οργανώσεων. Εκτοπίσεις ανθρώπων του κατεστημένου σαν τον Πεσμαζόγλου. Κι η επέμβασή της σκληρή κι ανελέητη, είχε για σκοπό πρώτα να σταματήσει αυτή τη διαδικασία γρήγορης εξάπλωσης αλλά και να προειδοποιήσει και υπενθυμίσει τραγικά σ' όλους που είχαν αρχίσει να ονειρεύονται νόμιμες "πατριωτικές αριστερές", ότι απ' τη στιγμή που υπάρχει κίνδυνος να ξεπεραστούν τα όρια που η χούντα έχει χαράξει, θα κινητοποιήσει ανελέητα όλο της το καταπιεστικό μηχανισμό για να τα ισοπεδώσει όλα. Και για να μπορέσουν να ξεπεραστούν αυτά τα όρια, για να ρισκάρουν αύριο οι αγωνιστές να κατέβουν σε μαζικούς αγώνες με κίνδυνο να τους πυροβολήσουν - πρέπει κατ' αρχήν να χρησιμοποιηθούν και νέες μέθοδοι (παράνομος συνδικαλισμός) αλλά και να έχει αναπτυχθεί παράλληλα η δυναμική αντίσταση.

Η ανάπτυξη της δυναμικής αντίστασης θα επηρεάσει τριπλά τους μαζικούς αγώνες. Κατ' αρχήν, εφ' όσον χαράζει ένα δρόμο αγώνα κι εμπνέει το λαό, είναι παράγοντας που ευνοεί τις λαϊκές κινητοποιήσεις.

Οι πρόσφατες κινητοποιήσεις πιστεύουμε ότι έχουν μια σχέση με το γεγονός ότι η αντίσταση υπάρχει έστω και σε χαμηλά επίπεδα, ότι οι αντιστασιακές οργανώσεις, έστω και με μικρές δυνάμεις δεν έπαψαν να αγωνίζονται και παρ' όλες τις ελλείψεις, παρ' όλα τα χτυπήματα και τις συλλήψεις οι αντιστασιακές ενέργειες δεν σταμάτησαν. Αντίθετα, όλες οι αντιστασιακές ενέργειες πιστεύουμε ότι έπαιξαν ένα σημαντικό ρόλο στο ξέσπασμα των τελευταίων κινητοποιήσεων.

Όποιος σκοπεύει να καλέσει το λαό σε μαζικές κινητοποιήσεις στις σημερινές συνθήκες στρατιωτικής δικτατορίας ξέρει πολύ καλά ότι παίρνει το ρίσκο νέων καταπιεστικών και τρομοκρατικών μέτρων σε βάρος του λαού και σε τελική ανάλυση ρισκάρει να βρεθούν οι διαδηλωτές αδύναμοι μπροστά στις κάννες της χούντας, όπως έχει κιόλας γίνει στην Ισπανία και σ' άλλες δικτατορίες της Λατινικής Αμερικής. Έχει λοιπόν πρωταρχικό καθήκον να οργανώσει δυνάμεις υποστήριξης και άμυνας των αγωνιστών. Αλλιώς, ή είναι αφελής κι έχει για μια ακόμη φορά "λεγγαλιστικές αυταπάτες" ή είναι ανεύθυνος και κοροϊδεύει το λαό. Η ύπαρξη δυναμικών αντιστασιακών οργανώσεων δοκιμασμένων μέσα στην αντίσταση θα αποτελέσει μια τέτοια δύναμη υποστήριξης αυτών των αγώνων κι άμυνας των αγωνιστών.

Τέλος η ύπαρξη των δυναμικών αντιστασιακών οργανώσεων είναι παράγοντας σύνδεσης των μαζικών αγώνων με την αντίσταση και το γενικότερο επαναστατικό αγώνα του λαού, χωρίς βέβαια να θεωρούμε ότι οι επαναστατικές ενέργειες θα φέρουν από μόνες τους την ανάπτυξη του μαζικού κινήματος και τη σύνδεση αυτή. Αναμφίβολα σε μια μελλοντική φάση θα χρειαστεί ειδική κι επίμονη πολιτική δουλειά στους χώρους του μαζικού κινήματος, κι απ' τις επαναστατικές αντιστασιακές οργανώσεις αλλά κι από άλλες δυνάμεις. Έτσι η επαναστατική αντίσταση είναι παράγοντας οικοδόμησης των λαϊκών μαζικών οργανώσεων αλλά και των οργανώσεων καθοδήγησης του αγώνα. Αυτοί οι παράγοντες πρέπει απαραίτητα να υπάρχουν, αν θέλουμε να μην πηγαίνουμε από αποτυχία σε αποτυχία. Αν θέλουμε να συνδέσουμε τους μαζικούς αγώνες με την αντίσταση, αν θέλουμε να είναι θετικό βήμα μέσα στον επαναστατικό αγώνα που να μπορεί να συνεχιστεί μ' ένα επόμενο σημαντικότερο. Κι όχι να καταλήγουν πάντα σε συλλήψεις, φακελώματα των νέων αγωνιστών, βασανιστήρια, απογοήτευση κι "άντε πάλι απ' την αρχή".

Δ) Όπως είπαμε, μια συγκεκριμένη δυναμική ενέργεια πρέπει να συνοδεύεται απαραίτητα απ' την πολύμορφη προπαγάνδισή της πολιτικής γραμμής που εξυπηρετεί. Για να μπορέσει όμως μια επαναστατική αντιστασιακή οργάνωση να συνεχίσει και να αναπτύξει τη δράση της και να ανταπεξέλθει σε ενδεχόμενα χτυπήματα που θα δεχθεί, χρειάζεται παράλληλα να δυναμώνει οργανωτικά δηλαδή να αποκτάει καινούργια μέλη, καινούργια στηρίγματα υποστήριξης, επαφές με το λαό αλλά και να δυναμώνει την καθαρά οργανωτική υποδομή της. Έτσι αν δούμε τη δράση αυτή σε μια μεγάλη χρονική περίοδο βλέπουμε ότι είναι μέσο εμφάνισης και δημιουργίας του νέου επαναστατικού ρεύματος στον πολιτικό χώρο.

Είναι ένας παράγοντας οικοδόμησης της επαναστατικής οργάνωσης του λαού (μιας ή και περισσότερων) που θα εκφράζουν αυτό το πολιτικό ρεύμα. Στο βαθμό, που οι σημερινές οργανώσεις θα ξεπεράσουν τις δυσκολίες και θα αναπτύξουν στα 3 πλάνα πολιτικό-προπαγανδιστικό, οργανωτικό, στρατιωτικό τη δράση τους, επί αρκετό χρόνο, θα γίνουν μια πολιτική πραγματικότητα που δεν θα μπορεί να διαλυθεί με ορισμένες συλλήψεις, όπως γίνεται σήμερα που οι οργανώσεις είναι ακόμη αδύνατες. Θά 'χουν αποκτήσει μια στοιχειώδη σύνδεση με το λαό και με την ανάπτυξη δικτύων υποστήριξης και στηριγμάτων και με τη πραγματική δημιουργία δυνατοτήτων επέμβασης σε μαζικούς χώρους. Θα έχουν αποκτήσει μέλη δοκιμασμένα μέσα στην πράξη και πολιτικά και σαν αγωνιστές, θα έχουν δημιουργήσει μια πραγματική ένοπλη δύναμη πυρήνα του αυριανού λαϊκού στρατού. Μια πολιτική δύναμη πυρήνα των αυριανών, αναγκαίων κομμάτων του λαού. Μόνο τότε θα έχουν μπει τα πρώτα γέρα θεμέλια για την ανάπτυξη σε πιο αποφασιστικά στάδια, του ένοπλου αγώνα και του μαζικού κινήματος.

Πάνω σ' αυτό το σημείο υπάρχει κι η εμπειρία των Τουπαμάρους, ιστορική εμπειρία για το επαναστατικό κίνημα, που πρέπει να μελετήσουμε να δούμε τα θετικά, τα αρνητικά στοιχεία κι όχι βέβαια ν' αντιγράψουμε. Οι Τουπαμάρους αρχίζοντας το 1962, μια χούφτα αγωνιστές κατόρθωσαν με δράση μιας 10ετίας να γίνουν μια πολιτική πραγματικότητα στη χώρα τους και ν' αποκτήσουν μια σημαντική σύνδεση με τις μάζες. Να επηρεάζουν μαζικούς αγώνες, εκλογές, πολιτικές ανακατατάξεις. Να κατορθώνουν να συνεχίσουν τη δράση τους πάνω από ένα χρόνο ενώ αρκετά μέλη της ηγεσίας τους είχαν συλληφθεί κι ο τύπος όλου του κόσμου διατυμπάνιζε τη διάλυση τους, να οργανώνουν δραπετεύσεις 130 μελών τους απ' τις φυλακές. Να έχουν τη δική τους φυλακή μέσα στην οποία φυλακίζουν για 1 έτος μεγαλοβιομήχανο. Όλα αυτά, που είναι ορισμένα παραδείγματα, δεν μπορούν να γίνουν, παρά από μια οργάνωση που έχει βαθιές ρίζες μέσα σε πολλούς χώρους, μέσα στο λαό.

Βέβαια ο αγώνας των Τουπαμάρους δεν τελείωσε. Είναι ακόμη ανοιχτός. Κανείς όμως δεν μπορεί ν' αρνηθεί τη σημαντική προσφορά και στο διεθνές επαναστατικό κίνημα σαν νέα βασική εμπειρία στον τομέα της δημιουργίας κι οικοδόμησης της επαναστατικής οργάνωσης χρησιμοποιώντας σαν κυρία μορφή δράσης τον ένοπλο αγώνα.

Απ' τα παραπάνω βγαίνουν τα έξης συμπεράσματα: Ενώ στρατηγικός στόχος του ένοπλου αγώνα είναι η κατάληψη της εξουσίας απ τις λαϊκές δυνάμεις, τακτικός στόχος της πρώτης αυτής φάσης του αγώνα, της σημερινής ένοπλης αντίστασης είναι η δημιουργία προϋποθέσεων ανάπτυξης μαζικού κινήματος. Μεταξύ αυτών των προϋποθέσεων, μια από τις σημαντικότερες είναι η οικοδόμηση της επαναστατικής λαϊκής οργάνωσης σαν ειδικότερος στόχος αυτής της περιόδου.

Η σημερινή λοιπόν ένοπλη αντίσταση έχει διπλή φύση. Απ' τη μια είναι πρώτη φάση του ένοπλου αγώνα για την κατάληψη της εξουσίας.

Απ' την άλλη έχει ένα χαρακτήρα πολιτικό-προπαγανδιστικό εφ' όσον μέσω αυτής εμφανίζεται και δημιουργείται το επαναστατικό πολιτικό ρεύμα. Απ' τους δυο αυτούς χαρακτήρες, κύριος στη σημερινή φάση είναι ο δεύτερος. Μεγαλύτερη σημασία έχει η αντιφασιστική κι αντιιμπεριαλιστική προπαγάνδα των στόχων παρά η συγκεκριμένη ζημιά που είναι μικρή. Μεγαλύτερη σημασία έχει η συνέχεια των σημερινών οργανώσεων σαν πρώτη έκφραση αυτού του ρεύματος έστω, και με κενά στη δράση, παρά το ξεκίνημα με μεγάλες δυναμικές πράξεις, που θα βάλουν αναμφίβολα σε κίνδυνο τη συνεχειά τους, αφού οι οργανώσεις στο ξεκίνημα τους είναι αδύνατες.

Οι βόμβες που βάζουμε σήμερα δεν είναι τίποτε άλλο παρά τα πρώτα βήματα αυτής της ένοπλης αντίστασης. Καθορίζονται σαν ειδική μορφή βίας απ τις συγκεκριμένες συνθήκες. Απ' την επιτακτική αναγκαιότητα της οργάνωσης της αντίστασης στο φασισμό με τα μέσα που διαθέτουμε. Απ' το ότι ξεκινήσαμε σχεδόν απ' το μηδέν, μετά απ' το καθολικό χτύπημα που δέχτηκε το λαϊκό κίνημα. Με πολύ μικρές δυνάμεις απέναντι σε ισχυρότερο εχθρό, άπειρες, με πολλές δυσκολίες που ξεπερνάμε σιγά σιγά.

Γιατί όμως βόμβες κι όχι άλλου τύπου δυναμικές ενέργειες; Η συγκεκριμένη μορφή των δυναμικών ενεργειών καθορίζεται από δύο παράγοντες. Ο ένας είναι πολιτικός, ο άλλος οργανωτικός. Ο πρώτος είναι το γενικό πολιτικό επίπεδο της αντίστασης. Μια ενέργεια πρέπει ν ανταποκρίνεται σ' αυτό το γενικό επίπεδο και να συμβαδίζει με τον αντίκτυπο και την απήχηση που έχει η αντίσταση, όχι μόνο σε μικρές μερίδες αλλά στα πλατύτερα στρώματα του λαού. Οι βόμβες που μπήκαν - από μας κι απ' τις άλλες αντιστασιακές οργανώσεις - τα τρία τελευταία χρόνια πιστεύουμε πως ανταποκρίνονται σε γενικές γραμμές στο γενικό αυτό πολιτικό επίπεδο της αντίστασης, σ' αυτή τη φάση. Μια μεγαλύτερη ενέργεια πρέπει να έρθει όταν πια μπορούμε να μετατρέψουμε σε συγκεκριμένο πολιτικό ανέβασμα και δυνάμωμα της οργάνωσης και της επαναστατικής αντίστασης τη λαϊκή επιδοκιμασία και συμπάθεια. Όταν η αντίσταση έχει αποκτήσει τέτοια απήχηση στα πλατύτερα στρώματα του λαού που η δημαγωγία της χούντας εναντίον της να αποτυχαίνει ολοκληρωτικά και να μη μπορεί να επηρεάσει έστω και μικρές μερίδες απ' τις μάζες. Ο άλλος παράγοντας είναι το οργανωτικό δυνάμωμα των αντιστασιακών οργανώσεων, έτσι που μια δυναμικότερη ενεργεία να μην έχει για συνέπεια καθοριστικά χτυπήματα για τις οργανώσεις. Να μπορούν ν' ανταπεξέλθουν σ' ενδεχόμενα νέα καταπιεστικά μέτρα που θα παρθούν απ' τη χούντα.

Αυτοί οι δυο όροι δεν αποκλείουν, βέβαια, και σήμερα μια μεγαλύτερη ενέργεια διαφορετικού τύπου, απ' αυτές που έγιναν μέχρι τώρα, αν υπάρχουν συγκεκριμένοι λόγοι κι αν τα παραπάνω ρίσκα περιορίζονται σε λογικά πλαίσια. Αυτό όμως μόνο περιπτωσιακά κι όχι σαν γενική γραμμή. Τελειώνοντας θ' αναφερθούμε σε δυο λαθεμένες απόψεις που υπάρχουν. Η πρώτη δεν είναι οργανωτική τάση.

Είναι απόψεις που υπάρχουν ατομικά, είτε σε μέλη των επαναστατικών αντιστασιακών οργανώσεων είτε σε κύκλους συμπαθούντων. Υπερεκτιμάει τη στρατιωτική σημασία των ενεργειών και υποτιμάει την πολιτική τους. Ζητάει να γίνουν δυναμικότερες ενέργειες είτε επειδή «κάνουμε ένοπλο αγώνα ενάντια στη χούντα και τον ιμπεριαλισμό» είτε γιατί έτσι θα προπαγανδίσουμε με μιας (δηλ. με την πρώτη μεγάλη δυναμική ενέργεια) την οργάνωση και την πολιτική της γραμμή, κι αυτό θα είναι μια σημαντική ώθηση για την οργάνωση. Προς αυτήν την άποψη σπρώχνουν κι οι δυσκολίες προπαγάνδας που υπάρχουν στη σημερινή φάση, μια ανυπομονησία να διαφοροποιηθούν οι επαναστατικές οργανώσεις με την πρώτη τους μεγάλη πράξη μπροστά στο λαό κι η σύγχυση που εσκεμμένα, δημιουργεί το κατεστημένο. Μια όμως μεγαλύτερη ενέργεια στην αρχή της δράσης μιας οργάνωσης δηλαδή πριν 2 ή 3 χρονιά θα έφερνε βέβαια μια συμπάθεια, χειροκροτήματα για τους "ηρωικούς αγωνιστές» αλλά δεν θα έφερνε το πολιτικό κι οργανωτικό δυνάμωμα της οργάνωσης. Αυτό βέβαια δεν σημαίνει ότι πρέπει να μείνουμε σε σημερινές βόμβες, αλλά σημαίνει ότι για να περάσουν οι οργανώσεις σε άλλου τύπου ενέργειες πρέπει να αναπτύξουν τη δράση τους παράλληλα, ταυτόχρονα κι ισόμερα και στα τρία πλάνα: πολιτικό-προπαγανδιστικό, οργανωτικό και στρατιωτικό.

Η δεύτερη άποψη τοποθετείται έξω απ' την επαναστατική αντίσταση, κι υποτιμάει την πολιτική σημασία της ένοπλης αντίστασης στην πάρα πέρα ανάπτυξη του μαζικού κινήματος. Εκφράζεται από διάφορες τάσεις με μικροδιαφορές μεταξύ τους, που σχεδόν ταυτίζονται όταν εκφράζουν την αντίθεση τους με την επαναστατική αντίσταση. Οι πιο ασήμαντες κι αστείες την καταδικάζουν ανοιχτά. Οι πιο σοβαρές, αυτές που επηρεάζουν ακόμη ορισμένες μερίδες στο εξωτερικό, δεν τολμάνε να την καταδικάσουν ανοιχτά (λόγω της συμπάθειας προς την αντίσταση που υπάρχει στη βάση τους) και χρησιμοποιούν διάφορους πλάγιους τρόπους. Πίσω από μια υπερ-επαναστατική φρασεολογία, κρύβουν μια αδράνεια κι απραξία στο επίπεδο της αντίστασης, μια δεξιά στην ουσία και συντηρητική πολιτική γραμμή, εφ' όσον διευκολύνουν αντικειμενικά με την αδράνεια τους τη δουλειά της χούντας. Φιλοδοξούν να γίνουν πρωτοπορία, ενώ δεν εκπληρούν τα καθήκοντα μιας απλής λαϊκής οργάνωσης, τα καθήκοντα πάλης ενάντια στη δικτατορία. Μιλάνε για πρωτοπορίες, για οικοδόμηση κομμάτων έξω από τη συγκεκριμένη πραγματικότητα και τον αγώνα, για ένοπλη σύγκρουση που θα γίνει «κάποτε» πού θα δεήσει να ξημερώσουμε με έτοιμο, τσιμενταρισμένο, πανίσχυρο κόμμα, μέτωπο, λαϊκό στρατό. Αποτέλεσμα αυτών των μεσσιανικών απόψεων είναι από τη μια η παραίτηση τους από οποιαδήποτε αντιστασιακή δράση στο εσωτερικό -κι απ' τη μαχητική κι απ' τη μη μαχητική - κι απ' την άλλη, μια ασήμαντη δραστηριότητα του «γραφείου τους» σε ορισμένες πόλεις του εξωτερικού, δραστηριότητα που μπορεί να προωθήσει πολλά πράγματα έκτος, βέβαια, απ' την οικοδόμηση κόμματος, μετώπου, λαϊκού στρατού.

Μερικές, μάλιστα απ' αυτές τις οργανώσεις φαίνεται ότι έχουν αρχίσει να χάνουν τελείως την επαφή με την ελληνική πραγματικότητα,

όταν φτάνουν στο σημείο να προπαγανδίζουν στην πρώτη σελίδα των πολυτελών εβδομαδιαίων ή μηνιαίων εφημερίδων τους ασήμαντες αποφάσεις φοιτητικών συλλογών της Φλωρεντίας ή του Βερολίνου, και δε λένε λέξη για την ανατίναξη του αγάλματος του Ι. Μεταξά στη Νίκαια, δεν λένε λέξη για τη βόμβα στην Αμερικάνικη Πρεσβεία. Και τους ρωτάμε, αυτές οι ενέργειες είναι αντιφασιστικές κι αντιιμπεριαλιστικές, ναι ή όχι; Αν ναι, οφείλουν να προπαγανδίζουν όχι μόνο τις ενέργειες αλλά και τα κείμενα διεκδικήσεων των οργανώσεων. Περνάνε στα ψιλά στην τελευταία σελίδα τη δίκη της 20ης Οκτώβρη, χωρίς να αναφέρουν τη δράση της και τις πολιτικές της θέσεις, τη στιγμή που οι εφημερίδες μέσα στην Ελλάδα έγιναν ανάρπαστες από τον κόσμο, που μπόρεσε μέσω αυτών να πληροφορηθεί για πρώτη φορά, μαζικά, τη δράση και την πολιτική γραμμή μιας «βομβιστικής» οργάνωσης, μιας οργάνωσης της επαναστατικής αντίστασης. Αυτή είναι δυστυχώς η πικρή αλήθεια για μας τους αγωνιστές του εσωτερικού: τα έντυπα του εξωτερικού -στη μεγάλη τους πλειοψηφία- που αυτοτιτλοφορούνται "αφιερωμένα στην αντιφασιστική κι αντιιμπεριαλιστική πάλη» είναι στην ουσία αποστάτες του αγώνα. Τις περισσότερες φορές προπαγανδίζουν την αντίσταση λιγότερο από τις εφημερίδες του εσωτερικού που κυκλοφορούν κάτω από τη δαμόκλειο σπάθη της δικτατορίας.

Οι οργανώσεις όμως καθορίζονται απ' τη συγκεκριμένη αντικειμενική δραστηριότητά τους κι όχι από αυτό που λένε ότι είναι, όχι από τις βαρύγδουπες ονομασίες τους, τις υποτιθέμενες προθέσεις και διακηρύξεις πίστωσης σε γενικές αρχές που καταπατιώνται στην πράξη. Καθορίζονται απ' τη συγκεκριμένη τους δραστηριότητα, το συγκεκριμένο αγώνα που κάνουν σήμερα ενάντια στο φασισμό και τον ιμπεριαλισμό. Κι απ' αυτή την άποψη αν ρίξουμε μια ματιά στα 3 τελευταία χρόνια, θα δούμε ότι -έκτος από τις αυθόρμητες φοιτητικές κινητοποιήσεις- η συντριπτική πλειοψηφία των αντιστασιακών ενεργειών έγιναν από τις οργανώσεις της επαναστατικής αντίστασης, δηλαδή αυτές που αγωνίζονται βίαια και μαχητικά ενάντια στο σύστημα ιμπεριαλιστικής εξάρτησης (20η Οκτώβρη, Λ.Ε.Α., Άρης κι άλλες που εμφανίστηκαν τελευταία). Και δεν είναι τυχαία η διαφορετική μεταχείριση των αγωνιστών από τη μια μεριά της χούντας. Απ' τη μια μεριά βαριές ποινές και σκληρή αντιμετώπιση των αγωνιστών της ένοπλης αντίστασης κι απ' την άλλη, όλοι οι άλλοι είτε δεξιοί αντιχουντικοί είτε κεντρώοι είτε αριστεροί του Κολιγιάννη, είτε αριστεροί του «εσωτερικού», είτε τροτσκιστές είτε ψευτο-κινεζόφιλοι, αρκεί να χρησιμοποιούν μη μαχητικά μέσα (προκηρύξεις, τρυκ, συζητήσεις). Οι πρώτοι θα πάνε στα στρατοδικεία, οι δεύτεροι, ακόμα κι αν λένε ότι αγωνίζονται ενάντια στο κοινωνικό σύστημα, εφ' όσον αγωνίζονται με ειρηνικά μέσα, θα πάνε στα πολιτικά δικαστήρια. Οι πρώτοι θα μείνουν στα μπουντρούμια, οι άλλοι μπορούν να έρθουν στην Ελλάδα νόμιμα ακόμα κι αν ήταν ηγεσία- να τύχουν «επιεικείας» και "καλομεταχείρισης" απ' τη χούντα, να «επανεξεταστεί η περίπτωσή» τους, να καταδικασθούν σε μικρές ποινές, με αναστολή, αρκεί να καταδικάσουν ρητά και κατηγορηματικά στο δικαστήριο τη βίαιη και μαχητική αντίσταση, όπως έγινε σε μερικές δίκες.

Αλλά αυτά δεν μας ανησυχούν. Αντίθετα πιστεύουμε ότι η ένοπλη αντίσταση θα παίξει ένα ρόλο ξεκαθαρίσματος και μέσα στο χώρο της αριστεράς. Γιατί αύριο με την ανάπτυξη της αντίστασης, οι οργανώσεις δεν θα μπορούν ν' αποσιωπούν τις μεγαλύτερες αντιστασιακές ενέργειες που θα γίνουν, δεν θα μπορούν να τις κρύβουν όπως πολλές φορές σήμερα. Θ' αναγκαστούν να πάρουν θέση, κι όχι μόνο στα λόγια, αλλά και στη δράση τους. Και θα φανεί ποιες οργανώσεις είναι συνεπείς με αυτά που λένε, και ποιες κοροϊδεύουν. Θα φανεί ποιοι κάνανε, απλώς , λάθος και τίμια θα ταχθούνε στο πλευρό της αντίστασης και ποιοί είναι επαγγελματίες δημαγωγοί. Και για μας δεν υπάρχει καμιά αμφιβολία ότι η πλειοψηφία των μελών αυτών των οργανώσεων θα δει τα πράγματα καθαρά, και τίμια θα μπει στις τάξεις της αντίστασης.

Λαϊκή Επαναστατική Αντίσταση
Αθήνα, Οκτώβρης '72